

«*Ιόλη*», δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας ὑπὸ Ἀριστομένους Προβελεγγίου.

ΠΑΡΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΣ ἀθηναῖος ζωγράφος ὄσω καὶ πρῶτος καὶ ἡμερος φιλόσοφος ἔχει παρ' αὐτῷ τὴν κόρην τοῦ ἣ ὁποία ἀγαπᾷ νεαρὸν ποιητὴν. Ἀλλ' ὅμως ὁ ποιητὴς δὲν ἀνταγαπᾷ αὐτὴν ἀγαπᾷ τὴν θετὴν κόρην τοῦ ζωγράφου Ἰόλην, ἣ ὁποία χηρεύσασα ἐν Αἰγύπτῳ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας μὲ πόθον ἄσβεστον πρὸς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Ἡ Ἰόλη τὸν ἠγάπησε καὶ αὐτὴ ἐπὶ τινα χρόνον, — ἀλλ' ἀνακαλύπτουσα τέλος ὅτι δὲν εἶνε οὗτος τὸ νομιζόμενον ἴνδαλμα, ὁμολογεῖ εἰς

αὐτὸν εἰλικρινέστατα τὴν πλάνην τῆς. Ὁ ποιητὴς ἀπέρχεται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ καταφθάνει πλούσιος ὁμογενῆς σπανίας λεπτότητος αἰσθημάτων. Οὗτος ὄχι μόνον ἀγοράζει πίνακας τοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ ζητεῖ καὶ τὴν Ἰόλην εἰς γάμον. Ἡ Ἰόλη ἣ ὁποία ἀναγνωρίζει ἐν αὐτῷ τὸν ἀληθῆ «ἐκλεκτὸν» τὸν ἀγαπᾷ ἤδη. Μνηστεύονται. Ἀλλ' ὁ μνηστὴρ ἀναγινώσκει αἴφνης εἰς τὸν κῆπον τ' ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ποιητοῦ καὶ τῆς μνηστῆς τοῦ συμπεπλεγμένα, ἐπιπροσθέτως δὲ καὶ χρονολογίαν πρόσφατον. Ἡ Ἰόλη μετ' ὀλίγον εἰδοποιεῖται παρ' αὐτοῦ δι' ἐπιστολῆς ὅτι ἀναχωρεῖ μόνος. Ἀναχωρεῖ τότε καὶ αὐτὴ διότι αἰσθάνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ζήσῃ μακρὰν του, μένει δὲ ἣ κόρη τοῦ ζωγράφου ἣ ὁποία νυμφεύεται τὸν ἐπιστρέψαντα ποιητὴν.

Τὸ νέον ἔργον τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Νικηφόρου Φωκᾶ» καὶ τοῦ «Ἀσώτου Υἱοῦ» ἔχει ἐν γένει λεπτοτάτην εὐγένειαν χαρακτήρων, καὶ λεπτοτάτην εὐγένειαν φράσεως. Ἀλλὰ καὶ λεπτὴν δραματικὴν ζωὴν. Εἴτε δὲ διότι πράγματι ἣ δραματοποιήσις τοῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε κατὰ τι ἀδροτέρα καὶ ἐντονωτέρα, εἴτε διότι ἣ εὐγένεια τῆς λεκτικῆς μορφῆς τοῦ δὲν ἐνθυμίζει τὴν πραγματικὴν ζωὴν, ἀντιπαρέρχεται, ὡς κἄτι περίπου μυθικόν, θεατρικόν ἔργον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως ἐνέχει τόσῳ πολλὴν ἀλήθειαν.